

הברית שם למדנו [לב] שמי שרואה את הקשת בגוניה הוא צרייך לברך ברוך זכר הברית. **בגין דדיא איהו ברית קיימת קדישא, דשוי קדשה בריך הוא** (דף רט"ז ע"א) **בארעה דלא יתני אלה מי טופניא** בgal שהזהו הסימן של הברית הקיומם הקדושה שעשה הקב"ה בעולם בכך שהוא לא יביא עליה עוד את מי המבול. **בגין דבד סגיון חייבין בעלמא, בעי קדשה בריך הוא לאובדא לוין כי מאחר שכאשר מתרבים הרשעים בעולם אז רוצחה הקב"ה לאבד אותם, ובדין דבידר לוין האי אומאה דאומי לארעה** ואוז הקב"ה זכר להם את השבועה שהוא נשבע לארץ שהוא לא יביא עליה עוד מי המבול ובזה מתגללה הקשת שהוא הסימן לקיום שבועתו, **דכתיב תרי זמני לא לא.** (בראשית ח) **לא אוסף כלל, ולא אוסף עוד להבות, דא איהו אומאה.** בפ"ה **דכתיב,** (ישעה נה) **אשר נשבעתי מעבור מי נח והנה שבועה הקב"ה** הוא מזה שנאמר פעמים לא, כי נאמר לא אוסף כלל' ולא הוסיף עוד להבות' **וזהו שבועה שנשבע הקב"ה, וכמש"כ אשר נשבעתי מעבור מי נח,** דהינו שלא מצינו

אור הדרש"י

ברוכי ודאי מברך. Mai Mbirch - ברוך זכר הברית. במתניתא תנא, רבוי ישמעאל בנו של רבוי יוחנן בן ברוקא אומר: נאמן בבריתו וקיים במאמרו. אמר רב פפא: הלכך נימרינחו לתורייתך ברוך זכר הברית ונאמן בבריתו וקיים במאמרו.

[לב] כראיתא בברכות דף נת עמוד א' ואמר רבי אלכסנדרי אמר רבי יהושע בן לוי הרואה את הקשת בענן צרייך שיפול על פניו, שנאמר במראה הקשת אשר היה בענן וגנו ואראה ואפל על פני, לייטי עליה במערבא, משום דמהוי כמו דסגיד לקשתא. אבל

בתורה שנשבע הקב"ה אלא רק נאמר 'אשר נשבעתי' בלשון עבר, והכוונה אל מה שהוא אמר פעמים לא אוסף לקלל' ולא הוסיף עוד להבות'.

אין הקשת באה רק לסימן שהקב"ה מקיים את שבועתו אלא שהקשת עצמה היא המגינה על העילים

רבי יוסי אמר, קשחת אתה לאגנא על עלמא רבי יוסי חולק ואומר שאין הקשת באה רק לסימן שהקב"ה מקיים את שבועתו אלא שהקשת עצמה היא המגינה על העולם. **למלבא, דבל ז מגין דבריה חביבך ביליה, אתה מלבא לאלקאה ליה** והוא משל מלך שבכל פעם שבנו חטא בנגדו רצח המלך לבוא ולהליקות אותו, **את גלייא עלייה מטרוגניתא בלבושך יקר דמלכו** ואז נגלהה עליו המלכה בלבושי כבוד של מלכות, **מלבא חממי לה סליק רוגזא דבריה, וחדוי בה** ואז המלך ראה אותה ועי"ב הסתלק הרוגז והכעס מבנו מאחר שהוא שמח עם המלכה, **דכתיב, (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם** וכן כאן ע"י שנאמר 'וראיתיה לזכור ברית עולם', דהינו שהמלך ז"א רואה את המלכה שהיא הקשת לבושה בגוניה שהם בגדי מלכותה אז הוא מעביר את הкусם מבניו והוא שמח עם המלכה שהיא השכינה. **ועל דא, לא אתה חמי קשחת בעלמא, אלא בלבושך יקר דמלכו** ומשום כך לא נראית הקשת שהיא סוד מלכות אלא רק בלבושי הכבד של המלכות שהם גוני הקשת. **ובשעתא דאית צדיק בעלמא, איהו ברית, למייקם ברית, ואגין על עלמא** והנה

ה לימודי היומי

בשעה שיש צדיק אחד בעולם כדוגמת רשב"י שלא נראית הקשת בימי [גנ] אז הצדיק עצמו הוא בחינת הברית והשבועה של הקב"ה כי זה הצדיק הוא אחוי בסוד והוא עומד במקום המלכות הנקראת ברית, ולצדיק יש כח להעמיד ולקיים את הברית שכרת הקב"ה עם העולם כי בזכותו יש הגנה אל העולם ולא צריך את הקשת לווה. **לא חמי צדיק,**
הא קשת, לא תחזאה דהא עלמא אידו כימא לאובדא, אלא בגין קשת דא אמנים כאשר אין הצדיק גמור בעולם אז הרי נראית הקשת בכדי להראות שהנה העולם עומד להתכלות ולאבד ע"י העונות אלא רק הקשת היא המעמידה ומקיימת את העולם לבלי חרב, דהיינו שהיא סוד המלכה שהיא ממלכות שהיא מגינה על ישראל בניה ע"י לבושיה במלבושים כבוד של מלכות שהוא סוד

גונני הקשת.

אור הרשב"י

וביאר בירורות דבר (ח"א דרוש י"ב) כבר תמהו רבים מה עניין הקשת שניתן לאות הברית שלא ישחת כלبشر, והרי קשת היא עניין טבעי, שככל אדם אם ישם מים מול והרתו של השימוש יתראה שם גונו המשמש. ותריצו עפ"י מה שאמרו בזוהר ק"ש שישנים שני סוגי קשת, הקשת הטבעי שמשתקף מעצמו מעפ' המים, וקשת בגון תכלת, שתכלת מלשון תכלא וכבלין, וע"י זכירת הברית נהפק לתכלית טוב. ורשב"י שאל אם נראית קשת מימיך, היינו אותו קשת תכלת לזכירת הברית, וריב"ל בשחשיב שנראתה, כוונתו הייתה על הקשת הטבעית לא על אותה קשת של זכירת הברית.

[גנ] בדאיתא בז"ח י"ט ע"א אמרו עליו על רבי שמעון שלא נתראה קשת בימי דהא הוא סימנא בעלמא זהה.

וכן אתה בכחותך דפ עז עמוד ב' מכיריו אליו קמיה: פנו מקום לבר ליאו, פנו מקום לבר ליאו. אול אשכחיה לר' שמעון בן יהוחאי דהוה יתיב על תלת עשר תכטקי פיוא, אמר ליה: את הוא בר ליאו? אמר ליה: הנה, אם בן אי אתה קשת בימייך? אמר ליה: הנה, אבל הוואי מידי, אלא בר ליאו. ולא היה, דלא הוואי מידי, אלא סבר: לא אהזיך טיבותא לנפשאי.

ולכatoi צ"ב וכי חיללה בעלמא דקשות כיווב ריב"ל לפניו רשב"י לומר לו שנראית הקשת ביוםיו, בשעה שבאמת לא נראית ביוםיו.

הליימוד

הקשת ההלבשה בלבושים של האבות הקדמוניים

רבי אלעזר אמר, לעולם לא אתלבש קשחת דא, אלא בלבושא דאבאן קידמאי. יroke וסופק וחיוור רבינו אלעזר אמר שלעולם לא ההלבשה הקשת שבסוד המלכות אלא רק בלבושים של האבות הקדמוניים (לד) שהם יroke (כח) אדום ולבן. יroke א, דא ללבושא דאבאן, עצבע ללבושא (ס"א גוון) דא, פד נפק מגיה ישמעאל והנה גוון יroke (שהוא צחוב שלנו) הוא היה לבשו של אברהם שנעצב לבשו בגוון זהה כאשר יצא ממנו ישמעאל, כי הגם שלבשו של אברהם היה לבן מעד אחיזתו בחסד מכל מקום כאשר הוא בא להולד את ישמעאל הוא הוצרך לההלבש בגוון הירוק של הקלוי' בבדי

* אור הרשב"י *

ושם יroke כברתי מכלל דעתם יroke לאו הци הוא.

וכ"כ הר"ז במסכת נדה דף יט עמוד א' והכى מוכח בבראשית רבבה דירוק דתנן בראמרן אמררי התם נבי יירוק את חניכיו שהוריקן בזוחב וכח"א בירקרק חרוץ אלמא דירוק היינו מראה הזוחב שהוא גילני וב"ש דירוק כברתי טהור ובמראה נגעים נמי תנן יroke כשבועה ובפ' לולב הנגול נמי תנן יroke כברתי אלא דעתם יroke לאו בה"ג.

וכ"כ בבית הבחירה למאירי במסכת סוכה דף לד עמוד ב' יroke כברתי ר' מאיר מבשיר ור' יהודה פוסל והלכה בדבריו שאין זה הדר וציריך שיהא הירקרקות צחוב נוטה לצבע חלמוני מעט והוא הנקרא גורו"ק.

(לד) וכותב הרמ"ק שם לבושי האבות שבסוד חנ"ת אולם אברהם ויצחק החצרכו לההלבש בלבושי הקלוי' בבדי להולד את הפסולת שהם ישמעאל ועושו וכן יעקב ההלבש בלבוש קלוי' בבדי לפועל ולהולד תולדות בעולם התהתקון אולם יעקב ההלבש בקלוי' הטובה שהיא בוחינת הקליפה הלבנה שבאננו שהיא נאכלת.

(כח) והנה בנדה כתבו המפרשים שננוון יroke הוא גוון צחוב שלו א"כ כחוב יroke כברתי. וכך שפירושו התוספות במסכת נדה דף יט עמוד ב' הירוק עקיביא בן מהלאל מטמא - הא יroke היינו כאטרוג (שהוא צחוב בשבועה) ולא יroke כברתי דאיין וזה נוטה לאדומיות וסתם יroke בן הוא בראמר בלולב הנגול (סוכה דף לד:

הליימוד היומי